

TUIN DER LUSTEN

CRYSTALLE VALENTINO

Tuin der lusten

the house of books

*Dit boek gaat over seksuele fantasieën.
Beoefen in het werkelijke leven altijd veilige seks.*

Oorspronkelijke titel

Coming up roses

Uitgave

Black Lace, Thames Warf Studios, Londen

Copyright © 2001 by Crystalle Valentino

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2004 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Halma Ecussoni

Omslagontwerp en beeld

WWW.AMVP.NET Annemarie van Pruysen

Zetwerk

Mat-zet bv

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 4012 9

D/2004/8899/66

NUR 350

*Dit boek gaat over seksuele fantasieën.
Beoefen in het werkelijke leven altijd veilige seks.*

Hoofdstuk 1

De vervelende dag van Rosie Cooper begon op deze manier: haar gammele bestelwagentje hield het opnieuw voor gezien, waardoor ze haar handgrasmaaier, haar grastrimmer, al haar o zo belangrijke ditjes en datjes, naar haar andere auto moest verhuizen. Ze probeerde echter optimistisch te blijven en plukte een bloem die groeide op het petieterige lapje grond dat voor haar voortuin doorging. Rosie keek even tevreden rond terwijl ze haar flat op de begane grond in Richmond verliet.

Ze stapte in haar gloednieuwe Volkswagen Kever – perzikkleurig metallic en voorzien van een snoezig bloemenhoudertje op het dashboard – en zag een rond deukje in de motorkap die gisteren nog ongeschonden was geweest. Ze kwam er bovendien achter dat de bloem, die ze in haar pathetisch kleine stadstuintje had geplukt, een te dikke stengel had voor de houder. En de blaadjes begonnen eraf te vallen. En opeens ging haar mobiele telefoon. En het nieuws ging over een opzegging – de *zoveelste*.

‘Wat bedoel je met opzegging?’ vroeg Rosie boos. Ze stopte de felgele bloemblaadjes in de asbak. Nóg meer bloemblaadjes lieten los. Terwijl ze bezorgd tussen de broekspijpen van haar aftandse jeans door naar de perzikkleurige vloerbedekking keek, vroeg ze zich af of het stuifmeel vlekken zou maken.

‘Hé, meid... ik kan er niks aan doen,’ zei Lulu aan de andere kant van de lijn. ‘De vrouw zei dat ze wilde opzeggen. Dus bel ik je om jou dat door te geven. De opzegging betreft grasmaaien, en gras trimmen hoeft al evenmin, en narcissenbollen planten, ook al was dat voor vanochtend gepland. Ze heeft zich verontschuldigd vanwege het feit dat ze daar op de valreep mee kwam, maar ja, zo is het leven.’

Gedachteloos stak Rosie een lange streng van haar warrige rossige haardos in haar mond en begon erop te kauwen. Sinds ze

een jaar of twee oud was, op momenten dat ze verschrikkelijk bang was, had ze op haar lokken gekauwd. Waarom zou ze een levenslange gewoonte veranderen? Ze kon tegelijkertijd praten en kauwen, geen probleem.

‘Wacht even... geldt deze opzegging alleen voor deze week of voor altijd? Ik bedoel, eh, volgende week word ik weer verwacht, toch?’

‘Fout,’ zei Lulu kortaf. ‘Ze wil jouw persoontje nooit meer op haar terrein zien. Van z’n lang zal ze leven niet meer, amen, uit. Ze zei dat niet met zoveel woorden, maar ik denk dat ik een jebekijkt-het-maar herken als ik er een hoor.’

Rosie spuugde de haarstreng uit en smeed wanhopig een bloemblaadje naar haar stuur. ‘Dat is de zesde in twee weken, Lulu. We verliezen twee klanten per week.’

‘Hé, heeft de Mensa-vereniging jou nog niet in de smiezen? Snel als een bliksemflits, zoals jij kunt hoofdrekennen. Ik snap niet hoe je dat flikt, meid.’

‘Hou op, Lulu,’ zei Rosie. ‘Wat moet ik daaraan doen? Zo kan ik niet doorgaan, ik bedoel het tempo waarin ik mijn klanten verlies.’

‘Ik denk dat jij je zult realiseren dat jou dat wel gaat lukken,’ zei Lulu onbewogen. Terwijl ze sprak, hoorde Rosie het geritsel van snoepjespapier. ‘Niet alleen kan het zo doorgaan, het lijkt er nu op dat het *bestlist* zo doorgaat, waarschijnlijk tot je failliet bent.’

‘Je bent zo’n steun en toeverlaat,’ zei Rosie geërgerd.

Het leek of Lulu zich nergens druk om maakte. Soms werd Rosie daar absoluut kriegel van. Lulu was zwart, een meter tweeëntachtig lang, met een glimlach van een megawatt en een stem als de dikste ahornsiroop. Zij was inmiddels zes maanden telefoniste bij Rosies veelbelovende, Londense hoveniersbedrijf. Het voelde aan alsof het nooit anders was geweest. Lulu was een kei in het kalmeren van woedende klanten, in het om haar vinger winden van nieuwe contacten en het in toom houden van kort-aangebonden mensen, wellicht omdat het leek of ze zelf nooit een slecht humeur had. Rosie was daarentegen het karakteristieke voorbeeld van dé roodharige. Een beetje prikkelbaar, zo niet regelrecht opvliegend. Rood haar, blanke huid, kruisbesgroene ogen. Hoewel ze slechts van gemiddelde lengte was, paste dat perfect bij haar, en ze had een prima figuur. En aan feromonen geen gebrek. O ja, ze had natuurlijk ook sproeten op haar neus. Sproeten die ze zo nu en dan haatte en waartegen ze elke morgen in de spiegel schold.

‘En als het eenmaal zoever is,’ zei Lulu minzaam, ‘zal ik naar een andere baan moeten omzien, en daar zit ik absoluut niet op te wachten, laat ik je dat vertellen. Ik hou van deze job. Dit werk past prima bij mijn eigen besognes.’

‘Doe dan een voorstel of zoiets. Iets wat jouw baan en mijn zaak redt.’ De stem van Rosie klonk luchtig, maar dan wel met een scherp kantje dat erop duidde dat ze bloedserieus was. Dit was *beslist* een ernstige aangelegenheid. Failliet gaan was een toekomstperspectief dat haar niet in het minst aantrok. De instantie die haar de lening had verstrekt zou haar lieve autootje weer terugnemen. Bovendien zou ze voor iemand anders moeten gaan werken.

Nou ja, dat zou ze *best* kunnen gaan doen. Als het niet anders kon. Maar alleen al de gedachte daaraan liet haar vanbinnen huiveren. Na een studie van twee jaar aan het Sharsholt College had ze gesolliciteerd naar een baan bij de Hampshire Parks. Maar binnen enkele weken had ze daar de buik van vol gehad. Verwaande mannen hadden de baas over haar gespeeld en haar opdracht gegeven chemicaliën te gebruiken die zij als onveilig beschouwde voor mensen en rampzalig voor het delicate evenwicht van de natuur. Ze was heel blij dat ze kon vertrekken, en hoewel ze haar een goed getuigschrift meegaven, waren zij eveneens heel blij dat ze ging.

Niet wetend wat ze vervolgens moest doen, had ze in een opwelling haar rustige plattelandsleven op de familieboerderij voor gezien gehouden en was ze naar Londen verhuisd. De flat in Richmond had zich aangediend en ze had die genomen, blij dat ze nu op loopafstand van de botanische tuinen van Kew woonde, ofwel vijfenzeventig hectare gemakkelijk toegankelijk groen, en de rivier. Een tijdlang had ze geprobeerd kantoorwerk te doen, maar ze baalde daar verschrikkelijk van en leed als een wild dier dat achter slot en grendel was gezet. Toen ze niet de mazzel had een baan te krijgen bij een van de andere hoveniersbedrijven in de stad, had ze besloten haar eigen bedrijfje op te richten. En gedurende een tijdje had het erop geleken dat ze het verre van slecht deed.

Tot nu.

Had ze haar studie tuinarchitectuur afgerond, haar diploma's behaald, geploeterd boven boeken en grondmonsters, de vermoeiende dubbele spitmethode geleerd, talloze tests uitgevoerd en eindeloos veel hindernissen genomen om nu alles als zand tussen haar vingers door te zien glijden terwijl ze eindelijk het

gevoel had dat ze aan het begin van een carrière stond?

‘Niks aan te doen,’ antwoordde Lulu uiteindelijk met een mondvol chocola.

Misschien was dat de reden waarom Lulu zo kalm bleef, dacht Rosie. Een onuitputtelijke voorraad chocola ten behoeve van maximale orale bevrediging. Maar dat betekende wel dat ze altijd die jeans moest dragen voor de ‘overgewichtdagen’ in plaats van de spijkerbroek die zij nu aanhad; de sexy, nauwsluitende, baldadige jeans voor de ‘slanke dagen’. Of ze moest zich voortslepen naar de fitness waarvan ze wist dat ze daar zo’n hekel aan zou hebben. Tunnieren hield haar in voldoende mate fit en in vorm, haar stofwisseling had een zodanig hoog niveau dat ze zich geen zorgen hoefde te maken over wat ze at. Grote hoeveelheden chocola verwerken zou haar niet helpen om haar evenwicht op het strakke koord te bewaren.

Ze leunde naar achteren in haar stoel en dacht even na. Ze kauwde weer op haar haar, haar groene ogen staarden in het niets.

‘Ben je er nog?’ vroeg Lulu bezorgd. ‘Je hebt toch geen wortels gekregen in die autostoel, hè?’

‘Nee hoor,’ zei Rosie. Ze ging rechtop zitten en deed de gordel om. Ze maakte zich niet druk meer om de bloemblaadjes die loslieten. Wanneer ze hier nog langer bleef rondhangen, bedacht ze, zou haar bedrijf net als die bloem naar de verdommenis gaan. En daar zou ze niet op gaan wachten. Geen denken aan. ‘Lulu, als er nog iemand opbelt om op te zeggen, verzeker die persoon er dan van dat hij of zij altijd, wanneer dan ook, kan terugbellen en dat er dan een korting in het verschiet ligt.’

‘Als jij het zegt,’ zei Lulu smakkend.

‘Ja, dat zeg ik. Laat ik die opzegging van vanmorgen even met jou doornemen. Mevrouw Squires, hè? Geef me dat adres nog eens, wil je?’

Dat deed Lulu, maar wel met een houding alsof ze haar baas ontzag. Immers, gezien haar ervaringen, als het rot eenmaal in een bedrijf was geslopen, dan was het vrijwel onmogelijk het rotte hout uit de boom te snijden voordat die kloteboom naar beneden kwam – doorgaans boven op je hoofd.

Mevrouw Squires woonde aan een uitgelezen plein in Chelsea. Net als overal elders in Chelsea waren de straten vol geparkeerd, waardoor Rosie stevig mopperend twee keer door de buurt moest rondrijden alvorens ze een parkeerplekje vond. Dat was

op enige afstand van het pand, maar Rosie had een uitstekende conditie en was beslist voorzien van de nodige adrenaline om met een stampende tred die afstand te nemen in haar verre van chique maar vakbekwaam uitzieende sportschoenen, spijkerbroek, T-shirt en houthakkersshirt.

Terwijl ze daar liep, negeerde ze het geronk en getoeter van het fileverkeer, de jonge rijkelui die luid kwetterde in piepkleine mobieltjes, het door de wind voortgedreven afval en ze bewonderde vol aandacht het groen dat zich om haar heen bevond. Dat deed ze altijd. Het was lente – niet koud meer, maar de aangename warmte moest nog komen – en de lindebomen stonden in de knop, compleet met een wit waas op de katjes, en de bladeren ontvouwden zich; het sap haastte zich vanuit de wortels door de stam naar boven, en verder, door de takken. Een natuurlijk wonder vond plaats en de meeste mensen waren zich daar niet van bewust.

Toen ze de elegante rijtjeshuizen bereikte waar de rijke, ongeveer veertig jaar oude mevrouw Squires in haar eentje woonde met twee keffende, vervelende pekineesjes, ging Rosie langzamer lopen. Op het midden van het plein bevond zich een groot gemeentepark, maar dat was haar pakkie-an niet. Zij onderhield het achtertuintje van mevrouw Squires, waarbij ze haar tuingereedschap en zakken turf, of wat de tuin nog meer nodig had, door het huis moest slepen om er te komen als mevrouw Squires weer eens vergeten had de poort aan de achterzijde niet van het slot te doen.

Ze was stevast zeer angstvallig bezig stoflakens op de vloeren te leggen alvorens ze iets door het minipaleis transporteerde dat mevrouw Squires haar thuis noemde. Het pand was vergeven van waardevol, broos antiek en verzamelobjecten. Ze was altijd *zeer* op haar hoede om zich niet te snel om te draaien en zodoende iets om te stoten. Het hele wezen van mevrouw Squires straalde uit dat ze er geen enkele moeite mee had een proces aan te spannen. Om niets zou ze iemand voor het gerecht dagen en er met volle teugen van genieten. Rosie vermoedde dat het leven van mevrouw Squires zo afschuwelijk saai was dat zelfs een ruzietje in de rechtbank zo zijn charmes had.

En kijk nou eens, dacht Rosie boos. Na al die zorg en aandacht, de liefde die ze had geschonken aan dat dorre stukje grond, de schitterende manier waarop het opbloeide nu ze er zo lang en hard aan gewerkt had. Dat alles was uit haar vingers weggegrist. Iemand anders zou de vruchten plukken van de niet-aflatende

moeite die ze zich had getroost als hovenier en verder werken met haar met grote nauwgezetheid uitgekozen, tuinarchitectonisch verantwoorde 'kader'-planten. Iemand anders zou de leemtes in de borders vullen en met de eer gaan strijken wat betreft de algemene indruk van het stukje grond. Een indruk die fantastisch zou zijn, dankzij het vele werk dat *zij* eraan had besteed.

Het was niet eerlijk.

Maar ja, was het leven ooit fair als het ging om een zelfstandige en tamelijk verarmde hovenier?

Rosie liep naar de achterzijde van de rijtjeshuizen, waar garages, brandgangen en hoge muren de privacy waarborgden van de eigenaars van de achtertuinen. Muren die bescherming boden tegen dieven die het voorzien hadden op beelden en planten, of gewoon tegen passanten en nieuwsgierigen. Vanzelfsprekend bevond zich daar weer een rij auto's. Ze hoorde de slechtgehumourde pekinneesjes al blaffen; het geluid klonk gedempt. Ze waren dus binnen. Rosie zag de ramen op de bovenverdieping, de gordijnen waren dichtgeschoven. Angstvallig luisterde ze naar andere geluiden. Ze hoorde echter alleen de schrille tonen van een genegeerd autoalarm, de sirene van een passerende politieauto, en ergens vlakbij waren kinderen aan het lachen. Dichterbij dacht ze gefluister te horen, en misschien een knarsend geluid.

Maar wellicht had ze zich dat verbeeld.

En trouwens, wat *deed* ze hier ook? Wat had het voor zin om in een slecht humeur hierheen te gaan? Die vrouw had het volste recht om op te zeggen wanneer zij dat wilde. Wat moet ik nu doen? vroeg Rosie zich geïrriteerd af. Op haar deur bonzen en een verklaring eisen? Bespottelijk. Ze zou zichzelf belachelijk maken. Misschien zou mevrouw Squires zelfs de politie bellen. En dat zou beslist de rest van Rosies dag verpesten.

Ze was ervan *overtuigd* dat ze boven het uitzinnige gekef van de twee pekinneesjes uit gefluister hoorde. Misschien was mammie naar de winkel en mochten Bubble en Squeak een uurtje of zo voor zichzelf zorgen. In het algemeen was Rosie verzot op honden, maar Bubble en Squeak hadden wat haar betrof de charmes van een tweetal furieuze rioolratten, en ze zou er niet om rouwen als ze die voor het laatst had gezien. Te vaak was ze door een ervan vinnig in de enkel gebeten. Mevrouw Squires had dan steevast gelachen en gezegd dat de schatjes alleen maar speels waren. Nu zou Rosie willen dat ze de minihooligans van het hondenras een schop had gegeven toen ze daartoe nog in de gelegenheid was geweest.

Dit was echter volslagen dwaas. Ze kon het net zogoed gewoon opgeven en naar huis gaan. Nou ja, misschien zou ze dat ook doen, maar een snelle blik over de muur zou geen kwaad kunnen, toch? Rosie stak de neus van een van haar sportschoenen in een voeg en trok zichzelf moeizaam op terwijl ze met haar handen naar de afgeronde bovenkant van de muur graaide. Ze kreeg houvast en keek in de tuin. Nou ja, ze *mocht* toch kijken? Per slot van rekening was zij degene geweest die daar al dat werk had verzet.

Rosie hield haar adem in.

Hoewel ze inderdaad in de tuin keek, realiseerde ze zich dat ze bovendien, en zeer onverwacht, naar een blote rug staaarde. De rug van een man. Een zeer brede rug. Lichtgebruind en fraai gespierd. De rug van een *stevig gebouwde* man. En, hoe stuitend, die onbekende man zat, breedgeschouderd als hij was, geknield tussen de blote dijën van mevrouw Squires. En mevrouw Squires – nee maar! – zat op de schommel. Dezelfde schommel die Rosie enkele maanden geleden eigenhandig aan de takken van de betoverend mooie bruinrode beuk had opgehangen. En mevrouw Squires – de elegante, beheerste, overdreven welgemanierde mevrouw Squires – was met haar polsen aan de touwen van de schommel vastgebonden. Allemachtig, ze hing daar als een kerstkalkoen, helemaal bloot, en, zo merkte Rosie vol ongeloof op, voor haar leeftijd had ze een bewonderenswaardig goed figuur.

Ik zou de amaryllissen bij die schommel gaan planten, dacht Rosie geschokt, en enkele felrode karmozijnbessen, zodat in de herfst dat hele tuintje in een kleurenfestijn zou veranderen; het purper van de beuk, het stoutmoedige roze van de vooruitspringende amaryllissen, het schreeuwende oranje van de karmozijnbessen. Het zou er fantastisch hebben uitgezien. En kijk nou eens, nu we het over stoutmoedigheden hebben...

Ze zou echt niet mogen kijken.

Ze *wist* dat ze niet mocht kijken.

Toch bleef ze kijken. Bijna gebiologeerd. Zouden die weelderige tietten echt zijn? De borsten van andere vrouwen vormden een voortdurende bron van verwondering voor haar. Ze zagen er allemaal bescheiden en ingehouden uit wanneer er kleding overheen hing, maar zodra ze uit hun decoratieve, fraaie beha's werden gewipt – en zeker wel, Rosie was er zeer van overtuigd dat het een schrikwekkend dure designerbeha was die ze daar zag liggen op het gazon, verstrengeld met een geblokt werkoverhemd en een haastig afgedankte panty – was het van wham! Een gigantisch tietenalarm.

En wauw, wat een indrukwekkende rug was dat! Ze klampte zich steviger aan de muur vast terwijl haar vingers verdoofd raakten door de moeite die ze deed. Zou hij misschien aan fitness doen? Rosie staarde intens naar hetgeen ze kon zien van de man. Hij bevond zich nog steeds met de rug naar haar toe en fluisterde woordjes in het oor van mevrouw Squires. Bovendien had hij een zeer afgedragen, stonewashed en nauwsluitende spijkerbroek aan waarin zijn gespierde billen absoluut schitterend uitkwamen. Hij had kortgeknipt, korenblond haar waarin het bescheiden lentezonlicht zich leek te concentreren, als een ster die op het punt stond in een supernova te veranderen.

Hij had ook een gespierde nek en dito schouders, alsof hij gewend was aan zwaar lichamelijk werk, en handen als kolschoppen die manicures zouden laten flauwvallen. Dit was geen man met een kantoorbaan. En evenmin een modegek. Rosie, die puur op haar gevoel af ging, vermoedde dat deze kerel nog nooit de binnenkant van een fitnesscentrum had gezien, en *als* hij dat zou doen, zou hij het waarschijnlijk uitschateren van het lachen.

Hij gespte zijn riem los.

Ze vond het heel moeilijk om niet te kijken en ervoer een tinteling tussen haar benen, een zich verspreidende, verrukkelijke vochtigheid. Zo te zien bevond mevrouw Squires zich in een gelijksoortige toestand. Sterker nog, Rosie dacht dat mevrouw Squires het vochtigheidsstadium voorbij en nu inmiddels druipnat was. Ze klampte haar bleke maar welgevormde dijen om het middel van de man, had haar ogen neergeslagen en keek toe terwijl hij zijn riem losgespte.

Mijn hemel, hij heeft vast een enorme paal, dacht Rosie terwijl ze een schokkend venijnige prikkeling in de buurt van haar klitje voelde. Hij sprak tegen de in vervoering gebrachte mevrouw Squires, fluisterde tegen haar, maakte haar aan het blozen, aan het giechelen. Mevrouw Squires *giechelde*. Wauw. Nu maakte hij zijn gulp open. Mevrouw Squires zette grote ogen op en zei iets. De man lachte zachtjes en verleidelijk. Vervolgens schoof hij zijn spijkerbroek naar beneden tot die geplooid bij zijn dijen bleef hangen.

Mmm, een lekkere kont. Een *buitensporig* lekkere kont.

Alle variaties als het ging om de kont van de man waren net zo intrigerend als de vrouwenborst. Sommige waren smal, weer andere kwabbig – ah bah – maar de beste, de absolute top, was zo stevig als deze kont. Gespierd, een die impliciet kracht uitstraalde. Voldoende kracht om een pik van een goed formaat zo diep in

een vrouw te steken als zij dat wenste. En mevrouw Squires was er duidelijk helemaal voor in.

Zelfs vanaf de plaats waar zij toekeek, waarbij ze haar hoofd angstvallig onder de bovenkant van de muur hield en slechts zo nu en dan heimelijk even over de rand gluurde, kon Rosie zien hoe wanhopig opgewonden de vrouw was en dat ze zich absoluut niet bewust was van het hysterische geblaf van haar 'schatjes'. Haar kastanjebruine tepels waren stijf van geilheid en rezen stevig op uit de blanke, vlezige kussens, haar sidderende borsten. Haar mond was halfopen en ze haalde stokkend adem terwijl de man die tussen haar benen geknield zat haar dijen verder opende. Rosie zag een glimp van een vochtige, roze kut die weelderig was omgeven met askleurige krulletjes terwijl de man de benen van mevrouw Squires wijd hield om vervolgens zijn pik in haar te kunnen steken.

Mevrouw Squires klampte zich met haar vingers vast aan de touwen van de schommel, waarbij ze niet echt gehinderd werd door haar vastgebonden polsen, en de schommel zelf wiegde onder haar terwijl de man haar dichterbij zich toe trok. Gretig van nieuwsgierigheid leunde Rosie zo ver naar voren als ze kon, maar ze was nog steeds niet in staat een glimp van zijn penis op te vangen. Wel zag ze zijdeachtig blond haar in zijn bilspleet, die almaar donkerder werd naarmate die overging in zijn dijen; aldaar zag ze zeer vaag iets wat op zijn ballen zou kunnen duiden, die kennelijk door zijn opwinding zo hoog in zijn zak zaten dat haar een betere aanblik werd ontnomen.

Actie! Hij hield zijn hoofd gebogen, zijn haar glansde in een lichtbundel van de lentezon, zijn schouders waren krachtig naar voren gekromd terwijl hij zijn handen bij zijn kruis hield. Goeie genade, hij doet hem erin! dacht Rosie. Opnieuw ervoer ze die intense prikkeling bij haar klitje. Rosie voelde haar tepels samentrekken en stijver worden, en haar natte poesje opende zich als een bloem. Haar kut ging echter voor niets open, want het was niet zij maar mevrouw Squires die genoot van het feit dat hij haar neukte. Een moment lang had ze bijna de indruk dat de eikel van zijn penis zich tussen haar eigen dijen wurmde en in haar eigen poesje drong. Toen mevrouw Squires een gillette van genot slaakte, merkte Rosie dat ze haar eigen dijen tegen elkaar aan geklemd hield, als een al te opgewonden, masturberende puber.

Het feit dat ze haar dijen tegen elkaar aan gedrukt hield, was er de oorzaak van dat ze haar evenwicht verloor. Ze reikte haastig met een hand terwijl ze uitgleed, maar ze kon de bovenkant

van de muur niet te pakken krijgen. Het enige resultaat was dat ze een van haar vingernagels scheurde. Onwillekeurig schreeuwde ze het uit door de abrupte, heftige pijnscheut. En ze schreeuwde opnieuw toen ze niet zachtzinnig met haar achterste op de bestrating terecht kwam.

Verdomme! Ze hadden haar gehoord, dat kon niet anders!

Rosie krabbelde overeind en strompelde, moeizaam van de pijn en zuigend aan haar bloedende vinger, langs de achterzijde van de rij woonhuizen weg. Ze had niet moeten kijken. Ten eerste was het een inbreuk op de privacy. Ten tweede was ze nu zo geil dat haar slipje nat was geworden. Toen ze aan het andere eind van de straat was aanbeland, draaide ze zich om en keek. Ze verwachtte een of andere vergelding, maar er was niemand te zien.

Uiteraard niet.

Ze zag alleen een rij geparkeerde auto's en bestelwagens, waarvan een, zo merkte ze nu op, een middelgrote rode dieplader was met daarin tuingereedschap. Aan de zijkant van de bestelwagen waren in gouden, gotische belettering de woorden *Countryman Gardens* aangebracht, met daaronder twee telefoonnummers, waarvan één een mobiel nummer, en bovendien een website- en e-mailadres. Rosie, die geen pen en papier bij zich had, onthield de website en de telefoonnummers zo goed en zo kwaad als het ging en slofte vervolgens moeizaam van de pijn terug naar haar auto.

Hoofdstuk 2

‘Waarom loop je mank?’ vroeg Lulu enigszins bezorgd. Ze keek op van haar meest recente sekscatalogus terwijl Rosie weer op de thuisbasis arriveerde.

Die ‘thuisbasis’ was een hoekje van Rosies flat in Richmond. Een hoekje met een bureau, computerapparatuur, ordners en een grote Harrods-zak met een breed assortiment chocolaatjes voor het geval Lulu ’s ochtends trek kreeg, wat vaak het geval was. Lulu werkte alleen ’s morgens. Rosie had geen idee wat Lulu middags uitvoerde, en ze had het ook nooit durven vragen. De middagen leken echter iets onveranderbaars waaraan niet te tornen viel, bijna iets heiligs. De afspraak tussen hen was dat ze *alleen*, maar dan ook echt alleen ’s ochtends werkte, waardoor Rosie ’s middags indien mogelijk de telefoontjes via haar mobieltje liet lopen voor als ze ’s middags haar thuisbasis moest verlaten. Ze vroeg Lulu niet naar de middagen. Lulu was namelijk spectaculair aan de telefoon gedurende de uren dat ze genegen was dienst te doen. Waarom zou je dan een status-quo ondergraven?

‘Ik loop niet mank,’ zei Rosie geërgerd. Ze dumpte een zak met bloembollen op het bureau. Het stof stooft in het rond en de afgescheurde schillen van de bloembollen bolden tussen de openingen van het netje door. Slechtgemutst keek ze naar de sekscatalogus die Lulu stevig in de gemanicuurde vingers van één hand vasthield. Hier was ze dan, terwijl ze probeerde haar business, haar auto, haar hele manier van leven te behouden, en Lulu zat in elkaar gezakt te genieten van perversiteiten.

‘En wat moet dat voorstellen?’ vroeg Rosie terwijl ze opeens geboeid naar een klein, blauw, bolvormig voorwerp staarde dat in de catalogus stond afgebeeld.

‘Jij hebt ook zo’n *afgeschermd* leven geleid,’ zei Lulu droevig. ‘Een liefdeskogel, dommerik. Die gebruik je voor de totale massage.’

Rosie griste de catalogus uit haar hand, draaide het blad opzij, keerde het helemaal om. ‘En dat dan?’ Ze wees er met haar bebloede vinger naar.

Lulu keek haar vriendin en werkgeefster vol ongeloof aan. ‘Dat is natuurlijk een vibrator. Wat denk jij dan dat het is... een eng uitziend waterijsje?’

Rosie trok een gezicht. Het was echter waar dat ze verbazingwekkend onervaren was als het ging om de meer onstuimige aspecten van de liefde bedrijven, terwijl Lulu de bezorgde deskundige leek te zijn. Rosie had nog nooit een vibrator uitgetoet, al zou ze dat aan geen levende ziel willen toegeven. Zelfs geen vibrator die er niet regelrecht angstaanjagend uitzag, zoals die in de catalogus.

‘Je loopt mank,’ zei Lulu terwijl ze de catalogus teruggriste. Ze schoof de zak met bloembollen op een kritische manier van zich af en haalde de wikkel van een andere reep chocola.

‘Geef me daar een stukje van,’ beval Rosie.

‘O, maar nu wordt het gevaarlijk, hoor,’ zei Lulu. Ze schudde haar hoofd zo fel dat de veelkleurige kraaltjes die in haar haren waren geweven erdoor slingerden en kletterden. Lulu brak een stukje van de reep af en Rosie greep ernaar, vertrok vervolgens van de pijn en stak de chocola in haar mond. ‘Je hebt je ook pijn gedaan aan je hand. En je eet om je beter te voelen. Ik ken de tekenen aan de wand, schat. Dit is *gevaarlijk*.’

‘We hebben een klein probleem,’ gaf Rosie met een mondvol chocola toe.

Mijn hemel, bestond er iets beters dan chocola wanneer je je rot voelde? Alleen seks, vond ze. En daar had ze de afgelopen tijd verdomd weinig van gehad, vanwege het feit dat ze zo in de weer was geweest met haar bloeiende bedrijfje. Maar haar business liep nu gevaar. Haar dierbare autootje liep gevaar. Haar flat kon er weleens bij inschieten. Verdomme, haar *hele bestaan* stond op de helling.

‘Hoe klein?’ Lulu versmalde wantrouwig haar spectaculaire, amandelvormige ogen.

‘Nou ja, tamelijk klein.’ Rosie gapte opnieuw een stukje chocola. Vol afgrijzen keek Lulu toe.

‘Hé, kalmpjes aan, wil je? Ik zou mijn kerel met jou willen delen, dat weet je best. Maar als je mij om mijn chocoladevoorraad vraagt, dan moet ik nee zeggen.’ Voorzichtig stak Lulu de rest van de reep chocola in de Harrods-zak. Vervolgens ging ze rechtop in haar stoel zitten, liet haar handen over haar rode T-shirt – met

daaronder haar weelderig grote borsten – naar beneden glijden en bereidde zich voor op het nieuws van Rosie. ‘Vooruit, zeg het maar. Met wat voor een klein probleem hebben wij te stellen? Een probleem dat trouwens erg groot lijkt vanaf de plek waar ik zit.’

‘Het probleem heet concurrentie,’ zei Rosie. Ze ging met een bil op Lulu’s toch al overvolle bureau zitten.

Rosie greep naar een pen en een velletje papier en schreef de telefoonnummers en de website van Countryman op voordat ze die zou vergeten. Ze verbaasde zich over de wanorde die het bureau van Lulu kenmerkte. Hoe was het mogelijk dat ze iets in die troep kon vinden?

Maar Lulu scheen zich zeer goed te redden. Het leek of Lulu het beste functioneerde in een chaotische sfeer. Bovendien was ze een meid die zich beslist binnen vier muren diende op te houden. Vergeleken met Lulu was Rosie onsystematisch en ze moest de buitenlucht om zich heen voelen. Binnen had ze het altijd een beetje benauwd en ze neigde ertoe om – tot grote ergernis van Lulu – alle ramen open te gooien, zelfs hartje winter.

Lulu snoof. ‘Concurrentie hoort bij het leven,’ zei ze flink. ‘Wat jij moet doen is een betere dienstverlening bieden, of goedkoper zijn, of zoiets, wat dan ook.’

‘O ja?’ Rosie keek haar dreigend aan. ‘En wat moet er gebeuren als de concurrent iets te bieden heeft waar jij met geen mogelijkheid aan kunt tippen?’

‘Zoals wat?’

‘Seks.’

Nadat ze een moment had nagedacht, maakte Lulu een gering-schattend gebaar. ‘Ha! Jij kunt ook seks bieden, Rosie. Het is net als fietsen... je vergeet die buitenissige bewegingen nooit meer. Spring gewoon in het diepe en laat je gaan.’

Rosie wierp haar een berekenende blik toe. ‘Luister eens, kun jij iets voor me doen?’

‘Gaat het over seks?’

‘Over concurrentie.’

‘O.’ Heel even keek Lulu teleurgesteld. ‘Nou, doe eens een poging.’

Rosie knikte naar het computerscherm; de screensaver van dat moment bestond uit een bloem die zich in vertraagde opname opende. ‘Haal de database op het scherm. Check vervolgens de klanten die niet meer van onze diensten gebruik willen maken met hun gegevens.’

‘Heel eenvoudig,’ zei Lulu fronsend. ‘Dat kan ik meteen doen.’

‘Ga je gang.’

Rosie stapte chagrijnig door de kamer terwijl de vingers van Lulu over het toetsenbord vlienderden. Ze opende het raam wijd. Lulu wierp haar vervolgens een boze blik toe. Binnen enkele minuten riep Lulu haar terug en toonde haar twee uitdraaien – op het ene vel stonden de afzeggingen, op het andere de meer gedetailleerde gegevens van de nu ex-klanten uit de database. Rosie zei niets. Ze nam de twee vellen papier slechts aan en keek er aandachtig naar.

‘En?’ zei Lulu prompt na enkele gespannen minuten.

‘Het betreft de meeste van onze vrouwelijke klanten,’ zei Rosie. Ze gooide de vellen op het bureau. ‘Die kerel van Countryman heeft het gemunt op de gescheiden en alleenstaande vrouwen en op de weduwen... het zijn allemaal dames die de vijftig nog niet zijn gepasseerd. En hij geeft ze wat ik hun niet kan bieden. Uiteraard doet hij hun tuin, maar hij biedt hun volgens mij ook zijn seksuele diensten aan. Wat een klootzak.’

‘Wat heeft je ertoe gebracht om dat te denken?’ vroeg Lulu gefascineerd.

‘Ik heb hem vanochtend aangetroffen terwijl hij zijn pik in mevrouw Squires stak.’

‘Meen je dat?’ Tot Rosies ergernis keek Lulu veeleer geïnteresseerd dan geschokt. Ze voelde nog steeds – heel vervelend – dat haar poesje nat was vanwege het feit dat ze had gezien hoe de smiecht zijn pik in de kut van mevrouw Squires had geschoven. En daar werd ze *nog* meer geïrriteerd van.

‘Ja, dat meen ik. Hij had haar vastgebonden aan de schommel die ik had opgehangen, en hij gaf haar precies datgene waar ze behoefte aan had.’

Lulu fronste haar wenkbrauwen. Ze tuitte haar lippen, dacht na over hetgeen gezegd was, waarna ze grijnsde. ‘Nou ja, zoiets zou jij ook kunnen. Dat wil zeggen als mevrouw Squires van twee walletjes eet.’

Rosie keek haar met een ongelovige blik aan. Vervolgens schudde ze haar hoofd. ‘Goed, je wordt bedankt voor je inbreng, Lulu, maar ik zit er niet op te wachten om mevrouw Squires te kunnen beffen. Ik wil alleen in haar tuin graven.’

‘O ja? Terwijl die man intussen een product met extraatjes biedt? Niet alleen de tuin, maar ook een stevige neukpartij. Waarschijnlijk deelt hij klantenpasjes uit.’

Rosie had de stellige indruk dat Lulu de situatie grappig vond.

‘Luister eens,’ zei ze gepikeerd. ‘Kun jij nog iets anders voor

me doen? Kun jij in zijn computer komen om *zijn* database eens te gaan bekijken? Het is belangrijk.'

Lulu schudde haar hoofd. 'Nee, dat is niet mijn afdeling,' zei ze spijtig. 'Daarvoor heb je een prof nodig, een hacker. Dit gaat boven mijn pet.'

'En waar vind ik een hacker?'

Lulu gaf haar een van die enorme brede grijnzen van haar. 'Hé, maak je niet druk.' Ze knipoogde naar haar. 'Natuurlijk kan ik dat niet. Maar ik ken iemand die dat gegarandeerd wél voor elkaar zou krijgen.'

De man die 'dat voor elkaar zou krijgen' opende drie uur later de voordeur van zijn rijtjeshuis in Shepherd's Bush en zag Rosie Cooper op zijn stoepje staan. Een roodharige met een warrige haardos en zonder make-up. Een die zoet geurde naar rozen en gekleed was in een zwarte kuitbroek, die zwarte muiltjes aanhad met blokhakken en een krokodillendessin, een wit T-shirt en een mooi, sexy zwartleren motorjasje.

'Hoi, ik ben Davey Taylor.' Hij stak zijn hand uit.

'Rosie Cooper. Heeft Lulu jou gebeld over wat ik wil?' Ze schudde heel even zijn hand. In feite was ze tamelijk onder de indruk. Ze had namelijk een computernerd verwacht. Een trieste loser met een bril met jampotglazen. Deze kerel droeg echter niet eens een bril. Hij was lang – met een volle bos donkere krullen – gezond bruin en had vurige bruine ogen. Hij was iets te mager om voor het ideaal van Rosie door te kunnen gaan, maar zijn schouders waren stevig genoeg en zijn armen uitstekend gespierd. Hij had een flodderig kaki T-shirt, een camouflagebroek en hoge sportschoenen aan. En hij rook frisgewassen.

'Ja, ze heeft me op de hoogte gebracht van de details. Kom binnen.'

Rosie liep langs hem heen een effen crèmekleurig geverfde hal in. Hij opende een deur, waarna ze zich in de crèmekleurige zitkamer bevonden. Er hing niets aan de muren, en op de geboende houten vloer stond ook al weinig, alleen maar een enorme televisie en een al even uit de kluiten gewassen bordeauxrode leren sofa. In de hoek achter in het vertrek stond een bureau dat bijna bezweek onder voldoende computerapparatuur om een shuttle van NASA de lucht in te krijgen. Boven het bureau was het enige raam te vinden dat de kamer rijk was; er hing witte mousseline voor. Door de gordijnen had Rosie een mistig uitzicht op een met onkruid overwoekerde tuin.

‘Heeft ze jou zijn naam, zijn telefoonnummers en zijn website gegeven?’ vroeg Rosie angstvallig. ‘Heeft ze je verteld wat ik wil? Ik bedoel wat ik *precies* wil?’

‘Inderdaad.’ Davey liep naar het bureau. ‘Neem plaats.’

Rosie ging op het puntje van de reusachtige sofa zitten. ‘Kun je het?’

Davey wierp haar een gekrenkte blik toe. ‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Maar ik doe het niet voor nop.’

Rosie knikte opgelucht. ‘Uiteraard wil ik je maar al te graag betalen voor het werk dat je verricht.’ Ze dacht aan haar krimpende financiële middelen. De bestelwagen moest worden gerepareerd. En dat ergerlijke deukje in de Kever diende uit de motorkap te worden getikt. ‘Eh, hoeveel gaat het ongeveer kosten, bij benadering?’

Davey ging tekeer op het toetsenbord. Op het scherm bewogen onbegrijpelijke cijferreeksen terwijl hij typte en scrolde.

‘O, het blijft binnen zeer redelijke grenzen, mag ik wel zeggen.’ Davey draaide zich om in zijn stoel en wierp haar een leuke grijns toe die een regelmatig gebit toonde. ‘Ik wil met je neuken, dat is alles.’

‘Pardon?’ Rosie was ervan overtuigd dat ze hem niet goed had verstaan.

‘Neuken,’ herhaalde Davey geduldig. ‘Nou ja, misschien niet alleen neuken. Eerst een striptease. Ik heb altijd al met een roodharige willen wippen. Het is een ambitie die ik al sinds mijn studietijd koester. Een rood vachtje... ik vind het onweerstaanbaar.’

Rosie staarde hem totaal verontwaardigd aan en sprong overeind. ‘In godsnaam!’ barstte ze uit. ‘Ik heb gezegd dat ik bereid ben je te betalen.’

‘Ik verkies betaling in natura. Noem het ruilhandel, als je dat liever hebt.’

‘Dat heb ik *niet* liever.’

‘Wil je dan niet dat ik doorga en de bestanden van Countryman hack?’

Rosie beet op haar lip en staarde hem boos aan. Nu had hij haar in zijn macht. Maar ze dacht erover na. En wat ze dacht, was: waarom verdomme ook niet? Ze zou de eerste zijn om toe te geven dat toen ze Countryman en mevrouw Squires in de tuin bezig had gezien, zij daar flink opgewonden van was geraakt. Zelfs een langdurige douchebeurt en een zeer bevredigende solo-seksessie hadden haar seksueel niet echt laten afkoelen. Althans nóg niet. En Davey was knap genoeg. En zeker wel, zij was geil genoeg om hiermee door te gaan.

‘Oké,’ zei ze terwijl ze naar de plaats liep waar hij aan het bureau zat. ‘Ga je gang en open die bestanden. Ik doe het.’

‘Geweldig,’ zei Davey blij grijnzend. Zijn vingers maakten hup-pelsprongetjes op de toetsen en zijn gezicht had een lyrische uitdrukking terwijl hij weer naar het scherm staarde. ‘Doe je broek uit, maar laat de rest aan, ook je schoenen, oké?’

Dit leek een beetje voor de vuist weg, maar ze herinnerde zichzelf eraan dat ze in deze zaak haar fiat had gegeven. Eerst een striptease, had hij gezegd. En daar was ze eveneens mee akkoord gegaan. Maar ze was hovenier, geen erotische danseres, en ze had geen flauw idee hoe ze flirterig of verleidelijk moest strippen. Ze merkte dat ze ging blozen door deze abrupte manier waarop ze zichzelf in het diepe stortte, in een onbekende rol. Ze schopte haar muiltjes uit. Vervolgens, na een moment van afweging, haakte ze haar duimen achter de elastische broeksband van haar kuitbroek en schoof het kledingstuk naar beneden.

Rosie was zich er opeens van bewust dat Davey naar haar keek terwijl zij haar zwarte broek uitschopte en weer in haar muiltjes met blokhakken stapte. Ze stond daar door de mousseline te staren naar de uitgeputte tuin, waarbij ze zich afvroeg wat ze nu in godsnaam moest doen.

Davey schraapte zijn keel en zei: ‘Eh, je hebt geen slipje aan.’

Rosie keek vluchtig op hem neer, zag waar hij naar keek en wendde snel haar blik met een schouderophalen van hem af. ‘Anders is mijn slipje door mijn pantalon heen te zien.’

Goeie genade, wat voelde ze zich belachelijk. Ze stond bij een volslagen vreemde en droeg een T-shirt, een leren bomberjack dat tot aan haar middel kwam, en daaronder was ze bloot tot aan haar enkels. In een poging in haar rol te komen, plaatste ze een voet iets verder naar voren om een meer verleidelijke pose aan te nemen: het onvervalste, aankomend filmsterretje van de jaren vijftig. Ze voelde zich echter nog steeds bespottelijk. In het bijzonder vanwege het feit dat haar absoluut volslagen blote poesje met het rode vachtje zich ter hoogte van zijn ogen en pakweg dertig centimeter van hem vandaan bevond. Davey staarde er gretig naar. Ze overwoog haar handen voor dat volle felrode bosje te kruisen, maar verzette zich tegen zo’n afwerende houding.

Opnieuw schraapte Davey zijn keel. ‘Loop een beetje rond,’ commandeerde hij.

Rosie aarzelde, draaide zich vervolgens om en liep langzaam door de kamer. Er was hier niets dat haar belangstelling kon wekken. Het enige wat in haar koortsachtige brein leek rond te spo-

ken was de gedachte dat hij naar haar blanke, schommelende en schuddende billen onder dat zwartleren jack keek, en naar haar lange blote benen.

Haar klitje werd levendig bij die gedachte. Het hielp haar eraan herinneren dat dit voor een vrouw in feite een uitermate sexy situatie was om zich in te bevinden. Dus waarom zou ze er dan niet van genieten? Davey was er in elk geval wel zeer in zijn schik mee, zag ze, terwijl ze een verleidelijke blik over haar schouder naar hem wierp. In zijn camouflagebroek was iets zeer interessants aan het bewegen en schokken.

‘Dien jij je niet op de te openen bestanden van Countryman te concentreren?’ vroeg ze plagend.

‘Dat doe ik ook, hoor. Dat doe ik.’

‘O ja? Volgens mij ben je meer geïnteresseerd in hoe je bij mij naar binnen kunt, toch?’ grijnsde Rosie. Ze gebaarde naar haar T-shirt. ‘Wil je dat ik dit uitdoe? Wil je mijn tieten zien, Davey?’

Davey slikte. ‘Ja, waarom ook niet?’ Vervolgens draaide hij zich terug naar het computerscherm. Nog sneller dan voorheen bewogen zijn vingers zich over het toetsenbord.

‘Mag ik aannemen dat jij met dat ding de pornosites bekijkt?’ vroeg Rosie, die niet echt geïnteresseerd was maar gewoon een gesprekje op gang hield.

Ze gooide haar bomberjack op de sofa met de bedoeling haar tieten met de stijve tepels wat lucht te geven. En o, wat voelde ze zich daarbeneden nu geil. Ongelooflijk nat was ze daar. In gedachten zag ze opeens Countryman die ijverig zijn kont pompende bewegingen liet maken tussen de melkwitte dijen van de fortuinlijke mevrouw Squires. Ze werd er nóg natter van en haar versnelde polsslag ging gepaard met een huivering van ontwaakt genot.

Davey wierp haar een grijns toe. Hij heeft ook een mooi gebit, bemerkte ze.

‘Ik kan alles met dit ding,’ schepte hij op. ‘Ik kan er een cyberdildonisch seksspeeltje mee op het scherm toveren, wist je dat?’

Rosie schudde haar hoofd. ‘Wat voor een cyberding?’

‘Ja, zeker kan ik dat. Zodat ik internetseks kan hebben met een webcammeisje. Aldus ben ik in staat mijn autocunnilingus te oefenen.’

Rosie keek hem geïnteresseerder aan. ‘Bef je graag?’

‘Zeker wel.’ Davey keek weer naar haar blote spleetje. Rosie wist dat hij zich in gedachten voorstelde hoe ze zou smaken. Zijn geile blik gleed omhoog naar haar tepels, die in de stof van haar T-shirt priemden. ‘Vooruit, kom de afspraak na! Laat me ernaar kijken.’

Rosie stemde graag in, hoewel ze zich nog steeds enigszins bespottelijk voelde, ondanks het feit dat ze opgewonden was. Ze bewonderde paaldanseressen en hoeren, echt waar. Je diende je serieus te concentreren op je houding, je algehele techniek, wanneer je voor een man een striptease deed.

Ze besloot hem nog wat meer te plagen.

‘Denk je dat ze er mooi uitzien?’ Terwijl ze dat zei, omvatte ze haar borsten met haar handpalmen en tilde ze iets omhoog terwijl ze in het T-shirt gevangenzaten. Haar tepels waren ongehoord stijf, en opeens wilde ze zijn mond daar hebben, precies daar, op die harde knopjes; zijn lijzige, met lange halen lebbende tong zou haar daar afkoelen.

‘Ze zien er heel vol uit,’ merkte Davey op. Rosie hield haar glimlachje voor hem verborgen terwijl zijn hand naar zijn schoot gleed en hij zijn opgesloten, naar voren drukkende pik een gretig kneepje gaf.

‘Dat waren ze ook de laatste keer dat ik ernaar keek. Doet dat zeer? Die ziet er in mijn ogen ook heel vol uit.’

Davey lachte. Het klonk hoger en scherper, hij was opgewonderd geworden. ‘Als je dat maar weet,’ zei hij instemmend. Zijn stem was schor van geilheid.

‘Nou, laat dan eens zien,’ zei Rosie dapper. ‘Hoe noem je hem, Davey? Jongeheer? Pik? Penis? Volgens mij ben jij iemand die zijn piemel pik of paal noemt.’

‘Ja, gelijk heb je.’ Hij grijnsde. Kennelijk was hij ingenomen met haar gedrag, dat op scherpzinnigheid duidde. Hij klampte een welwillende hand om zijn steigerende orgaan. ‘Ik noem hem mijn pik. En momenteel voelt hij zich niet helemaal op zijn gemak omdat ik denk dat hij verliefd is geworden op dat heerlijke, roodharige kutje van jou.’ Zijn ogen flonkerden intens van wellust. ‘Kom op, Rosie, laat me nog eens naar dat vlammend rode bosje van jou kijken.’

Rosie draaide zich voorkomend naar hem toe, haar handen tegen haar blote heupen gedrukt, het ene been verlokkelijk voor het andere. Ze begon nu vertrouwd te raken met deze striptease-business. Aan wippen was ze nog niet toe, maar standjes maken kon er wel mee door. Ze poseerde als een ouderwets Windmill-meisje, haar schaamhaarbosje gloeide warm in het gedempte licht van de kamer.

‘Wauw,’ kreunde Davey met open mond. ‘Nu je tietten. Geef me die tietten, Rosie. Geef ze me nu.’

Rosie greep de zoom van haar T-shirt vast en trok het kleding-

stuk over haar hoofd uit, waardoor haar borsten zwaar deinden terwijl ze bewoog. Ze keek er tamelijk trots op neer, blij als ze was dat het veeleer grapefruits dan vijgen waren; stevig, rond, vol, parmantig en heel blank. Haar tepels hadden een verbazingwekkend donkere tint voor een roodharige – de kleur van pure chocola; ze vormden een bijna schokkend contrast met de blankheid van de rest van haar borsten.

‘Vind je ze mooi?’ vroeg ze vrijpostig. Ze was nu helemaal bloot, op haar zwarte muiltjes met blokhakken na. Met haar handen tegen haar heupen gedrukt toonde ze haar waar. ‘Ik hoop niet dat ik je te veel afleid van de database van Countryman, Davey.’

Zijn ademhaling klonk ietwat schor. ‘Ik mag je neuken, hè?’

Rosie keek hem wezenloos aan. Dacht hij nou werkelijk dat ze inmiddels niet eveneens aan het kwijlen was van verlangen?

‘Neuken, dat was de afspraak. En de striptease, zoals je ziet...’ Ze stak haar handen uit en deed heel even de shimmy, waardoor haar tieten vrolijk deinden en schudden. ‘Ik houd me aan mijn belofte, Davey. Voor de volle honderd procent.’

Davey keek nu afwezig naar de informatie die niet-aflatend op het scherm verscheen. ‘Wachtwoord,’ zei hij op een toon alsof hij het tegen zichzelf had. Vervolgens voegde hij er tegen haar aan toe: ‘Weet jij iets over wachtwoorden?’

Rosie fronste. ‘Nee, wel, geen flauw idee.’

‘We proberen de voor de hand liggende wachtwoorden.’ Zijn handen vlinderden over het toetsenbord. ‘Countryman, country, man, tuinen...’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Probeer “inpicken” eens,’ stelde Rosie voor.

Davey keek haar aan.

‘In de zin van stelen,’ verklaarde Rosie. ‘En ook “gejat”, “gepikt”, “ontvreemd”.’

Davey deed een poging. Hij schudde zijn hoofd. Vervolgens probeerde hij er zelf nog enkele. Helaas.

Rosie kreeg een idee. ‘Probeer *Coming Up Roses*.’

‘Maar zo heet *jouw* bedrijf? Die naam zal hij niet gebruiken. Dat ligt te zeer voor de hand.’

‘Roos?’

Hij probeerde het. ‘Nee.’

‘Rozen?’

Hij deed een poging. Vervolgens lachte hij. ‘We zijn binnen.’

‘Geweldig.’ Rosie pakte haar leren jack en haastte zich naar de plaats waar hij naar het scherm zat te grijnzen. Vlug deed ze haar

bomberjack aan en dwong zichzelf haar koortsachtige gedachten in toom te houden. ‘Geef me een uitdraai van zijn database, en al het andere wat je te pakken kunt krijgen, oké?’ commandeerde ze.

Davey knikte en begon de gegevens te downloaden. De printer gonsde. Terwijl dat gebeurde, hief Davey o zo terloops zijn hand op en streelde traag de zachte rondingen van haar blote kont. Hij staaarde nog steeds naar het computerscherm en hief ondertussen zijn andere hand, liet zijn wijsvinger door haar schaamhaarbosje glijden en in haar spleet gaan met de bedoeling haar schaamlippen voor hem te openen. Vervolgens boog hij zijn hoofd en stak zijn tong in de spleet die hij had opengemaakt. Met het puntje van zijn tong lebberde hij zachtjes over haar hete, geile klitje.

Rosie kreunde van genot, haalde haar vingers door zijn donkere krulhaar en drukte zijn hoofd dicht naar zich toe terwijl ze haar benen wat verder spreidde. De printer zoemde ijverig terwijl Davey zelfs nog ijveriger werd met zijn tong. Ja, hij houdt wel degelijk van beffen, dacht Rosie verheerlijkt. Hij ging dieper in haar, zijn tong slobberde door haar natte kut, zocht naar holtes, spleetjes, en toen hij vond waarna hij had gezocht, drukte hij zijn tong naar boven, steeds verder omhoog. Diep ging hij in haar vagina, waardoor zijn enigszins stoppelige kin hard over haar stijve clitoris streek.

Rosie gromde, wierp van geluk haar hoofd in haar nek en koesterde deze onverwachte bonus.

Opeens trok Davey zich terug. ‘Ik moet daar snel uit,’ verklaarde hij en wees naar het scherm. Hij sloeg wat toetsen aan, waarna het scherm leeg werd. In de printerlade lag een keurig stapeltje papieren – het bewijs dat er goed werk was afgeleverd.

‘En nu gaan we ons bezighouden met de betaling, hè?’ Davey grijnsde. Zijn handen gingen naar zijn gulp. Kwiek maakte hij de ritssluiting open.

Tot Rosies verbazing had hij een onderbroek aan. Hij had niet op het type geleken dat de moeite nam om er een aan te trekken. Maar met de bij zijn kruis opbollende Calvin Klein maakte hij eveneens snel en vief korte metten. Hij rukte het kledingstuk naar beneden, tot op zijn dijen, samen met zijn broek. Wat bleef, was zijn wonderbaarlijk blote en stijve penis, die als een blanke mast omhoogstak.

Rosie was in een tweestrijd verwickeld. Enerzijds lonkte ze naar de pik van Davey, anderzijds probeerde ze – vanwege een aanval van verlegenheid – haar jack strak over haar borsten met de harde tepels te trekken.

‘Hé, dat was niet de afspraak,’ protesteerde Davey verre van streng. Met een berispende uitdrukking op zijn gezicht keek hij naar haar op. ‘Dat leer staat je goed, maar houd je jack wel open, zodat ik je blote tepels kan zien.’

Rosie deed wat hij vroeg. Ze schoof het zachte leer naar achteren, waardoor haar borsten helemaal te zien waren.

‘Tjonge, dat is beter,’ zei Davey bewonderend.

Ze stak haar waar verder naar voren. Ze hoorde hoe Davey met hernieuwd zelfvertrouwen inademde. De geur van het leer vermengde zich met de mannelijke, geile odeur van zijn penis, waardoor al haar zintuigen werden geprikkeld. O, wat was dit lekker. Het voelde beslist ondeugend aan, waardoor ze nog opgewondener werd.

Davey drukte met zijn voeten de zwenkstoel al draaiend naar achteren, en Rosie keek naar hem als een vrouwelijke vampier die er klaar voor was om hem uit te zuigen. Ze sloeg een been over zijn kruis en ging op hem zitten, met het gezicht naar hem toe. Ze glimlachte naar hem, keek hem aan. Een aangename muskusgeur walmde tussen haar wijdgespreide dijen omhoog.

Lijzig bewoog ze zich naar voren en wreef met haar donzige kruis over zijn schokkende penis. De druk op haar klit liet haar enigszins snakken naar adem, maar het was heerlijk. Ze dacht aan Countryman, die mevrouw Squires aan de schommel vastbond. Opeens zag ze in gedachten zichzelf terwijl ze was vastgebonden aan dezelfde schommel. En Countryman stootte zijn pik, zijn enorme, staalharde stijve, tussen haar dijen in haar, steeds dieper en dieper.

Kreunend wreef Rosie harder over de dikke penis van Davey. Hij scheen dat lekker te vinden, en hij boog zijn hoofd en nam een tepel in zijn mond terwijl hij de andere met zijn handpalm opgeilde.

Rosie schoof iets verder naar hem toe en reikte tussen haar eigen wijdgespreide benen door, om haar handen vervolgens over zijn met donkere haartjes begroeide dijen te laten glijden. Kwellend en verfijnd traag gleden haar handen over de binnenkant van zijn benen omhoog, in de richting van zijn liezen, waar zijn huid het warmst aanvoelde en het meeste haar te vinden was. Zachtjes nam ze zijn ballen in haar handpalmen, speelde ermee, streelde ze, waarna haar vingers verder gingen, naar de wortel van zijn penis, die nu zijdeachtig en toch hard aanvoelde.

‘Een lekkere pik heb jij, Davey,’ kirde ze terwijl ze met haar tong langzaam en wellustig de rand van zijn oorschelp volgde.

Ze greep zijn pik tussen haar vingers, genoot van de verfijnde structuur van de huid en de hardheid van de penis zelf, waarna haar vingertoppen naar het rozige, vochtige topje van zijn eikel vliederden. Het gaatje stond open en op dat moment stroomde er met kracht een druppeltje uit. Rosie stuurde de gezwollen, gulzige pik naar achteren, onder haar schaamhaar, en veegde dat druppeltje af aan het topje van haar clitoris. Vervolgens hield ze zijn pik op die plaats en wreef ze haar klitje heen en weer over die holte in het topje van zijn eikel.

Het was heerlijk.

Ze deed dat opnieuw, en weer, en weer, ze bouwde een ritme op tot ze hem uitvoerig aan het neuken was en ze zichzelf met de snelheid van het licht een orgasme bezorgde. Ze kroop op hem, wreef met haar klitje over zijn pik, steeds weer en weer, waarbij ze haar hoofd naar achteren hield, haar ogen gesloten. De gevoelens waren zo intens, zo ongelooflijk lekker, en opeens stopte Davey een vinger in haar vagina en met zijn andere hand drukte hij haar billen hard naar zich toe; de mengeling van genotswaaiers explodeerde opeens in flakkerende golven, en ze schreeuwde en kwam uitzinnig klaar.

Al snel verving Davey zijn vinger door zijn pik. In uiterste radeloosheid pompte hij zijn lul in Rosies hunkerende poesje. Ze was zich ervan bewust dat hij elk moment kon klaarkomen, ze maakte hem helemaal gek, en met haar vaginale spieren omklemde ze zijn penis. Op en neer ging ze, over zijn stijve, glibberige pik. Met ademloze kreetjes spoorde ze hem aan. Met één hand drukte hij tegen haar schaamhaar, hij haalde zijn vingers door de natte, rode krulletjes en oefende druk uit op haar kut.

Rosie kreunde en kwam opnieuw klaar, ditmaal langzamer. Haar gezicht verkrampde bijna van de kwelling op het moment dat het intense genot door haar heen flitste.

‘O, Davey,’ zei ze kreunend, en opeens drukte hij zijn kruis heftig tegen haar bokkende heupen, waarbij hij haar door zijn heftige bewegingen bijna van zich af wipte. Hij kwam schreeuwend klaar, zijn penis zo hard als staal in haar, waarna hij een keer pompte en zijn zaad in haar spoot, en weer pompte hij, en weer en weer; hij maakte haar zo vol met zijn penis en sperma dat ze het verrast en verrukt uitschreeuwde.

Uiteindelijk werden hun bewegingen teder, om ten slotte helemaal op te houden. Ze hijgden terwijl ze zich aan elkaar vasthieldden, grijnsden beiden, hun gezichten dicht bij elkaar, en ze hadden plotseling een timide blik in hun ogen.

‘Wauw, wat ben jij hier een kei in,’ zei Davey bewonderend terwijl hij nahijgde. ‘Wat zei Lulu ook alweer wat je voor de kost deed... ben jij hovenier? Laat ik je dit vertellen, als hoer zou je een fortuin kunnen verdienen.’

Het was een opmerking die Rosie zich de komende dagen meer dan eens zou herinneren.